

SLOVENSKI ETNOGRAFSKI MUZEJ

*Moje življenje, moj svet:
osebne razstave obiskovalcev*

JAZ, MI IN DRUGI
podobe mojega sveta

Unikatne ročne gravure na steklo

JAZ, MI IN DRUGI
podobe mojega sveta

Sprejem v pionirje v Osnovni šoli Vič

Ernest Pirnat

Na svet sem privekal kot "ljubljanska srajca" pred skoraj sedmimi desetletji. Osnovno šolska znanja sem pridobil v Osnovni šoli Vič, Gimnaziji Vič (prostorska stiska) in Osnovni šoli Trnovo. Na Trnovo imam lepe spomine, zaradi pristopa posameznih učiteljev/profesorjev do svojih učencev. Dva primera.

Likovni pouk me je poučeval akad. slikar Samo Kovač, ki je bil s svojim pristopom do učencev pred časom - načinom takratnega poučevanja in spoštovanja posameznika. Z njim smo s kolesi obiskali arboretum Volčji potok, ustvarjali akvarele s podobami stare Ljubljane,..... Morda zanimivost - tudi kasneje v življenju, so se najine poti večkrat spoštnivo (prijateljsko) križale.

Glasbeni pouk nas je poučevala g. Majda Hauptman. Vsak učenec je lahko, če je to želel, svojemu razredu predstavil svojo priljubljeno glasbo. Tako sem predstavil kratko zgodovino jazz-a in predvajal s plošč nekaj skladb.

Vajeniško dobo sem opravljal v tiskarni DELO, poklic reprofotografa pa pridobil z uspešnim zaključkom šolanja na ŠCTP (Šolski center tiska in papirja). Do upokojitve sem v tiskarnah opravljal različne poklice: reprofotograf, retušer, montažer, tiskar, klišar,.... Nekaj let sem bil tudi samostojni podjetnik in v tem času sem pričel z ročnim graviranjem na izdelke iz kristalnega stekla. Graviranja me ni nihče učil in pričetek je bil kar zanimiv. Kje in kako kupiti pravo orodje, gravure ne dopuščajo popravkov, kako prenesti motiv na steklo,... Vse moje gravure so izdelane na "suho" (brez obdelave pod vodo ali z olji) zaradi natančnosti.

Osebam, ki jih imam rad in jih spoštujem: žena, sinova Jani in Samo, Nataša - mami Naja in Brina (naših dveh vnukov) in brat, sem podaril predmete z mojimi gravurami.

Gravuro na kristalni majolki sem podaril ob zasebnem srečanju prof. Pahor Borisu. To je bila moja skromna zahvala gospodu, ki je veliko prispeval k prepoznavnosti Slovenije in javno spregovoril o početju fašistov nad Slovenci.

Repro fotografija mi je bila poklic, moj prvi fotoaparat pa možnost ohranitve trenutkov, ki so mi bili zanimivi v naravi, športu,... V začetku sem imel to srečo, da sem fotografije odličnih fotoreporterjev Dela - g. Šelhaus, g. Busić, g. Švabič, g. Kaše, videval vsak dan ob svojem delu. Tudi marsikateri nasvet za športno fotografijo sem dobil od njih. Avto in moto šport sta me vedno privlačila, zato imam največ posnetkov teh tekmovanj. V družinskem arhivu pa ne manjka fotografij s potepanj po gorenjskih gorah, kolesarjenju po Sloveniji in skupnih srečanj.

Živim v bloku in sam sem se domislil, kako presenetičti sosede in jim dati morda idejo za stik z naravo, športom, druženju ob fotografiranju,. Pripravil sem stopniščno razstavo fotografij, od pritličja do četrtega nadstropja. Kako je bila sprejeta, pa je vidno iz zapisanih vtipov.

*Zahvala vsem iz Slovenskega etnografskega muzeja, ki so mi omogočili predstavitev in vpogled v moje delo. Še posebej pa dr. Žagarjevi za postavitev razstave in nasvete.
Zahvala ženi, ki že več kot 40 let deli z menoj vse, kar prinaša življenje ter sinu Samotu za tehnično pomoč pri slikovnem gradivu.*

Ernest Pirnat

Ljubljana, november 2015

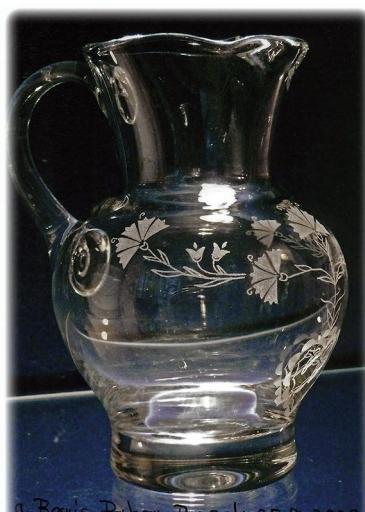
Gospodin Borozovič
v velikim spoštovanju.

Sentecal, 14. 11. 01

Alojzij Šuštar

Posvetilo, ki mi ga je ob zasebnem srečanju napisal nadškof, dr. Alojzij Šuštar, mi pomeni veliko. Je dokaz mojega prepričanja, da biti veren ali neveren, ni merilo spoštovanja pri različno mislečih. Poštenost v izrečenem in dejanjih, podirata dvome in je osnova za spoštovanje in zaupanje.

Za prof. Borisa Pahorja sem prvič slišal, ko je dal izjavo v slovenščini na italijanski televiziji o početju fašistov nad Slovenci. Srečala sva se na Proseku. Ob prijetnem pogovoru sem mu predal darilo za rojstni dan in iz hvaležnosti, kar je storil za Slovenijo.

gr.Boris Pahor Prosek 25.8.2008

Sošolke in sošolci iz ŠCTP se enkrat letno srečujemo v različnih krajih po Sloveniji. Vaza z gravuro je bilo skupno darilo sošolki za rojstni dan.

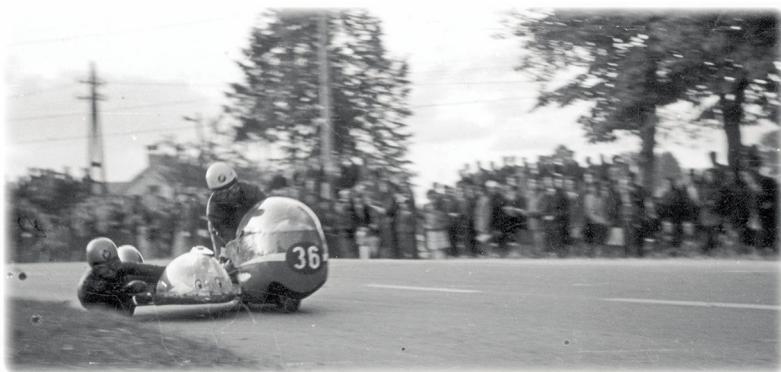

V času, ko sem bil s.p., predlagam akad. slikarju Samu Kovaču, da razstavi svoje slike v galeriji, kjer sem imel v prodaji svoje gravirane izdelke. Za njegov katalog sem fotografiral oljne slike. Po razstavi je nekega dne, nepričakovano, prišel k meni na dom in mi podaril čudovito oljno sliko "Tolmun Črnega potoka".

Gramofonske plošče me med drugim spominjajo tudi na glasbeni pouk v OŠ Trnovo. Tu je g. Majda Hauptman spodbujala učence, da so sošolcem predstavili glasbo, ki jim je bila všeč. Užival sem ob jazzu, zato sem o njem podal kratko zgodovino nastanka in predvajal nekaj posnetkov. Da, tudi včasih so bili posamezniki, ki so znali prisluhniti šolarjem.

Za temi okni v 4. nadstropju na Tomšičevi ulici je potekala moja vajeniška doba. Izučil sem se za reprofotografa in verjetno zadnja generacija, ki je fotografirala tudi na steklene plošče ("štrihe" - črtne posnetke). Že v 2. letniku ŠCTP (Šolski center tiska in papirja) smo vajenci svoje delo opravljali samostojno. Dežurstva ob sobotah in nedeljah nam niso bila prizanesena. V Delu je bilo tudi zanimivo spoznanje, kako je bilo vsako tiskanje časnika cenzuirano. Pred tiskom so se morali nositi krtačni odtisi (ročni odtisi) na "pregled" v nekaj deset metrov oddaljeno zgradbo.

Prvi fotoaparat sem kupil, ko sem bil vajenec. Navdušenje nad moto športom dokazuje posnetek z dirke v Škofji Loki.

Ob TV prenosu poletov (1994) so prikazali podeljevanje plaket skakalcem, ki so bile na listu papirja. Občutek podcenjevanja skakalcev, mi je dal delo do jutranjih ur. Zjutraj sem telefoniral v hotel Špik. Z veseljem in brezplačno so mi odstopili prostor, da sem dokončal gravuro. Dolžino svetovnega rekorda (209 m) sem izvedel ob gledanju TV prenosa v hotelu. Ob izraženi želji, da spominski pokal podarim rekorderju na neuradnem srečanju s skakalci, me je takratna "p+p" elita (papati in pupati) zavrnila. Ko so prišli skakalci na kosilo v hotel Špik, sem prosil g. Walterja Hoferja, da me spozna s svetovnim prvakom. Ta je to storil z velikim veseljem in spominski pokal sem podaril g. Espenu Bredesenu. Cel dogodek je videl tovariš iz elite, ki je imel željo po skupnem fotografiraju in moji izjavi za tisk, kar pa sem zavrnil.

Vodstvu hotela SLON sem podal idejo in izdelal gravure. Vaze so podarili večletnim stalnim gostom.

Darilo snahi, mami naših
dveh vnukov.

Darilo bratu za "Abrahama" z
mojim posvetilom.

Portret g. Marije je s praznovanja njenega 103. rojstnega dne. Gospo in njenega sina sem spoznal, ko sem ju povprašal za dovoljenje parkiranja na njunem dvorišču. Z ženo rada kolesariva po Barju in kolesa včasih pripeljeva do Črne vasi. Z vednostjo gospojinega sina, sva z ženo pripravila majhno presenečenje slavljenki (vrtnice, šampanjec, domača potica). S tega veselega dogodka, se mi je za vedno vtisnilo v spomin, ko je g. Marija pokazala na sliko pokojnega moža in dejala: "To je moja ljubezen".

Postavitev razstave: dr. Janja Žagar
Foto, priprava za tisk: Ernest, Samo Pirnat

Kontakt: epirnat1@gmail.com

Naslovna stran: Darilo ženi
Zadnja stran: Darilo sinu

